

Петдесет и трета глава

Групата, водена от Винко Станс, влиза в библиотеката, над която с огромни глаголически букви пише „**Ў-Ў-РЖЖ-Ў-РЖУ**“ (кън'ижъница). Иво Жупан отваря вратата към читалнята, след като поглежда към четеца на ретина, намиращ се вдясно от вратата.

- Моля, заповядайте – кани ги Иво Жупан, като остава последен.

- Не знаех, че хората са толкова сантиментални – казва Блавор. - Да пазиш хилядолетни книги, които можеш да прочетеш и на компютъра, си е малко странно.

- Нищо странно и сантиментално няма – не се съгласява Винко Станс. - Тези книги са историческа и културна ценност.

- Сигурно – вдига рамене Блавор. - Само че лично аз не виждам смисъла. За мен тези неща, събрани тук, нямат никаква стойност.

- Ти си търговец – казва Иво Жупан. - Няма как да оцениш нещо, което не се търси на пазара.

- А, и такива вехтории се търсят – пренебрежително казва Блавор. - Само че разходите по доставката са толкова големи, че не си струват усилията.

- И това е добре – кима Иво Жупан, - защото досега да я бяхте разграбили тази библиотека.

- Ние? - пита Блавор.

- Ами търговците – уточнява Иво Жупан.

- Ако държиш на книгите си – казва Блавор, - не пускай търговци тук.

- И вие ли влизате в това число? - прави се на наивен Иво Жупан.

- Аз определено не се интересувам от стари книги – казва Физор Апс.

- А аз още по-малко – натъртва Блавор. - Има няколко търговеца обаче, които мрат да крадат книги от библиотеки.

- Кои са те? - пита Иво Жупан.

- Няма да е коректно от моя страна да ти споменавам имена – казва Блавор, - но мога да ти дам линк към един сайт, където имената им се споменават точно във връзка с крадене на книги.

- Къде е този сайт? - настоятелно го поглежда Иво Жупан.

- Всъщност, това е форумът на библиофилите от Алтре Мунс, libejonialtremuni – обяснява Блавор.

В този момент Драгица и Миро отиват към центъра на залата, където под стъклен капак виждат книга, чието заглавие ги смайва: „**ЖРЖ ЯУАДСОУТ**“. Под нея има още един екземпляр, отворен на първата страница.

Миро отваря нетбука си и намира файла. Започва да сравнява текстовете.

- Това е същата книга – казва Миро. - Защо ли е на такава почит?

- От цялата библиотека тази книга е най-важната – казва Драгица. - Значи я смятат едва ли не за свещена.

- Да, за нас това е свещена книга – обяснява Иво Жупан, който забелязва интереса им. - Ако някой от Ноумист не е прочел тази книга, другите му се присмиват.

- На Земята е точно обратното – казва Миро. - Ако някой прочете някоя задължителна книга, другите му се присмиват.

- Защо? - пита Иво Жупан.

- Защото задължителните книги по принцип са пълни с глупости – отговаря Миро. - Струва ми се, че това

правило важи и за тази.

- Как така? - възмущава се Иво Жупан. - Тази книга не е пълна с глупости, тя описва точно времето на заселване на нашите предци на Алтре Мунс. Няма по-ценна книга за нас от тази.

- Сигурно в архива на Лонгадом има достатъчно ценна информация за събитията, описани в тази книга – присъединява се Физор Апс към разговора. - Ако потърсите в базата на историческия архив, сигурно ще откриете много по-точна информация.

- Онази информация не може да се сравнява с човешката гледна точка, отразена в тази книга – казва Иво Жупан. - Ако не почувствам човека зад редовете, информацията не ме интересува.

- Значи лесно можеш да бъдеш манипулиран – казва Физор Апс. - Обективната информация е много по-ценна от някакви примитивни драсканици.

- Това не са примитивни драсканици! - подскача Иво Жупан. - Това е нашата история!

- Как да не са? - пита Физор Апс. - Ти наистина ли си чел тази книга?

- Що за въпрос! - негодува Иво Жупан. - Няма жител на Ноумист, който да не е чел тази книга! И всички наши сънародници, пръснати по Алтре Мунс и другите светове са я чели и я помнят. Много деца могат да ти цитират наизуст цели пасажки и страници, а има няколко деца, които знаят наизуст по една част от над сто и петдесет страници.

- Горките деца! - възкликва Драгица. - Как може да ги карате да учат наизуст толкова глупости?

- Драгица – обръща се благо към нея Иво Жупан, - това не са глупости. Многократно го казах днес и вече няма да го повтарям, защото ставам смешен в очите ви, но

знай, че в тази книга е спасението ни. Тази книга е необикновена. Тя е писана в множество различни времеви линии и това е отразено. Няма друга такава книга или поне аз лично не съм чувал да има.

- Иво – казва Физор Апс, - жалко, че учен човек като теб вярва на такива митове. Аз съм била в онова време и знам, че много от нещата гвардиянът си ги е измислил.

- Не си ги е измислил, а са били от друга времева линия – категорично заявява Иво Жупан. - Ти много добре познаваш времевите линии, но искаш да омаловажиш труда на този свят човек.

- Виж какво – омоква Физор Апс, - познавам лично този човек и много го уважавам, нищо лошо не мога да кажа за него, още повече, че има възможност да ми стане свекър. Но не съм съгласна, че не си е поизмислял някои неща.

- И какво точно? - пита Иво Жупан.

- За търговските преговори, например – уточнява Физор Апс.

- За кои търговски преговори? - подскача Иво Жупан.

- Първите преговори за житното питие – поглежда го Физор Апс право в очите.

Иво Жупан се свива до витрината с „Други светове“ и мънка нещо неясно.

Драгица се смее:

- Остави човека, не го притискай.

- Нищо няма да му стане – пренебрежително казва Физор Апс.

- Добре – съвзема се Иво Жупан, - първите преговори са записани съвсем точно, гледал съм видеозаписите.

- И аз съм ги гледала – казва Физор Апс. - Освен това, имам видеозаписи от нашите бордови компютри. Те са доста различни от тези във вашия архив.

- Какво приказваш! - вика Иво Жупан. - Ако са различни, значи вие нещо сте ги манипулирали.

- Тази тема наистина е много болезнена за ноумищаните – казва Физор Апс, като се обръща към Миро и Драгица. - Наистина, много ми се иска да разбере какво точно се е случило, за да бъдат записите толкова различни. Но съм сигурна, че нашите записи отразяват точно това, което си спомням.

